

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

Zahtjeva br. 64674/01

Milenko TOTH
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel) zasjedajući 9. srpnja 2002. godine u vijeću u sastavu:

g. C.L. ROZAKIS, *predsjednik*
g. F. TULKENS
g. P. LORENZEN,
gđa N. VAJIĆ,
g. E. LEVITS,
g. A. KOVLER
g. V. ZAGREBELSKY, *suci*
i g. E. FRIBERGH, *Tajnik odjela,*

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 16. listopada 2000. godine,

uzimajući u obzir očitovanje koje je dostavila tužena država i odgovor na očitovanje koji je dostavio podnositelj zahtjeva,

nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva Milenko Toth hrvatski je državljanin, rođen je 1962. i trenutno izdržava zatvorsku kaznu u Kaznionici Lepoglava (u daljnjem tekstu "KL"). Tuženu državu zastupa njena zastupnica, gđa Lidija Lukina-Karajković.

(a) Tretman podnositeljevog zdravlja

Nakon osude za ubojstvo 1995. godine, podnositelj zahtjeva upućen je na izdržavanje kazne zatvora u KL.

Iz medicinske dokumentacije podnesene od Vlade proizlazi da od 7. svibnja 1997. podnositelj pati od različitih zdravstvenih komplikacija uključujući probleme sa zubima, gastritis, reumatizam i natečene zglobove.

Prema Vladi, od svibnja 1997. podnositelj je često tražio liječničku pomoć u zubnoj ordinaciji kaznionice. Žalio se na zubobolju. Dvoje stomatologa koji su tamo radili, D.K. i A.M., pružili su podnositelju neophodnu njegu, uključujući i ugradnju plombi. Unatoč tom tretmanu podnositelj se nastavio žaliti na zubobolju, pa su mu izvađena tri zuba.

Dana 10. i 27. veljače 1998. Ceporex tablete (antibiotik) bili su prepisani podnositelju. Datum roka trajnosti tableta bio je listopad 2001.

Podnositelj se i dalje žalio na zubobolju i tražio je da mu se izvade i neki drugi zubi. Sumnjajući u navode podnositelja, A.M. je dana 20. ožujka 1998. uputila podnositelja oralnom kirurgu. On je odlučio da nema potrebe za daljnjim vađenjem zuba. Nakon toga podnositelj je prestao posjećivati stomatološku ordinaciju.

Prema podnositelju, nije mu bila pružena odgovarajuća stomatološka njega. Umjesto toga, kontinuirano su mu davani pogrešni lijekovi i liječen je sa lijekovima koji su bili beskorisni i stari. Zbog takvog neodgovarajućeg tretmana trpio je neizmjerne bolove i trebao je izvaditi četiri zuba.

Jednom je dobio Ceporex i jednom Amoxil tablete (oboje antibiotici). Nakon uzimanja lijeka trpio je jaku bol u želucu. U travnju 1998. otišao je u bolnicu u Zagreb gdje mu je diagnosticiran gastritis. Tamo su mu također izvađena dva zuba.

Nakon povratka u KL stomatolozi A.M. i D.K. odbili su ga ponovo primiti.

U ljeto 1999. novi stomatolog došao je u stomatološku ordinaciju u kaznionici i izvadio mu naredna tri zuba. Sveukupno podnositelju je izvađeno devet zuba.

(b) Postupci koje je podnositelj pokrenuo radi medicinskog tretmana

Dana 18. ožujka, 1. travnja, 23. travnja i 6. svibnja 1998. podnositelj je podnio kaznenu prijavu Općinskom državnom odvjetništvu u Ivancu protiv D.K. i A.M., stomatologa u KL, navodeći da su mu prepisivali lijekove čiji je rok upotrebe bio već istekao. Kao posljedicu toga trpio je jake bolove i obolio od gastritisa. Naveo je dalje da je S.K., direktor KL, zloupotrijebio svoj položaj i službenu dužnost utoliko što je dopustio da zatvorenici u LK primaju nezdravu hranu loše kvalitete.

Državno odvjetništvo obavilo je razgovore sa D.K. i A.M., ispitalo medicinsku dokumentaciju podnositelja, te dana 6. srpnja 1998. odbacilo gore navedne pritužbe, utvrdivši da podnositelj nije pokazao da postoji osnovana sumnja glede njegovih navoda. Podnositelj je upućen da može sam preuzeti progon.

Dana 14. srpnja 1998. podnositelj je sa istim navodima podnio zahtjev za provođenje istrage Istražnom Odjelu Županijskog suda u Varaždinu. Istražni sudac tog suda uputio je podnositelja da za djelo koje su navodno počinile D.K. i A.M. treba podnijeti optužni

prijedlog nadležnom općinskom sudu. Glede navoda protiv S.K. istražni sudac ispitaio je izvještaj o kontroli kvalitete hrane koja se služi zatvorenima u KL i nije našao nedostatke u kvaliteti hrane. On je izrazio svoje neslaganje sa zahtjevom podnositelja te proslijedio spis vijeću Županijskog suda u Varaždinu da donese odluku.

Dana 15. srpnja 1998. podnositelj je ponovio neke od svojih navoda u pismu Istražnom Odjelu Županijskog suda u Varaždinu, tvrdeći da su mu stomatolozi u KL propisivali pogrešne lijekove.

Dana 20. listopada 1999. podnositelj je podnio kaznenu prijavu Ministarstvu pravosuđa Republike Hrvatske, navodeći da ga je stomatologinja D.K. otrovala pogrešnim lijekovima, koji su mu prouzročili gastritis. Dalje navodi da mu je ostalo medicinsko osoblje davalo pogrešne lijekove i pružalo neodgovarajuću medicinsku njegu, te da mu nije omogućena odgovarajuća dijeta.

Dana 29. studenog 1999. podnositelj je Ministarstvu pravosuđa podnio zahtjev za naknadu štete koja mu je počinjena uslijed pogrešne medicinske njege i neodgovarajuće dijete u KL.

Pismom od 21. prosinca 1999. Ministarstvo pravosuđa obavijestilo je podnositelja da nije nadležno za odlučivanje o gore navedenom zahtjevu, i uputilo ga da podnese tužbu protiv Republike Hrvatske pred redovnim građanskim sudom.

Dana 28. prosinca 1999. Županijski sud u Varaždinu prihvatio je neslaganje istražnog suca sa zahtjevom podnositelja za provođenjem istrage od 14. srpnja 1998. Sud je naveo da u odnosu na podnositeljeve navode protiv medicinskog osoblja KL za djelo nesavjesnog liječenja, podnositelj nije bio ovlašten, u skladu sa mjerodavnim odredbama Zakona o kaznenom postupku, zahtijevati istragu, nego, umjesto toga, podnijeti optužni prijedlog pred nadležnim sudom. Glede podnositeljevih navoda protiv direktora KL, sud je prihvatio izvještaj podnesen od istražnog suca koji je ustanovio, na temelju nalaza inspekcija koje su se redovito provodile u KL, da je kvaliteta hrane za zatvorenike bila zadovoljavajuća.

Dana 11. siječnja 2000. podnositelj je podnio žalbu Vrhovnom sudu protiv gornje odluke.

Dana 13. siječnja 2000. podnositelj je podnio Općinskom sudu u Ivancu optužni prijedlog protiv D.K. i A.M. stomatologa u kaznionici, i S.K. direktora kaznionice, u kojem je ponovio svoje navode protiv njih.

Dana 28. veljače 2000. Općinski sud u Varaždinu odbacio je razne optužne prijedloge podnositelja protiv četiri suca Županijskog suda u Varaždinu, direktora KL, pripadnika osoblja kaznionice i dvoje stomatologa u kaznionici. U odnosu na navode protiv direktora kaznionice, pripadnika osoblja kaznionice i dvoje stomatologa, sud je ustanovio da je podnositelj prethodno protiv njih podnio kaznenu prijavu i zahtjev za provođenje istrage državnom odvjetniku radi navodnog nesavjesnog liječenja i zloupotrebe službene ovlasti i položaja, koji su bili odbačeni, a da je u svom optužnom prijedlogu naveo da su te osobe primale mito. U skladu sa navedenim, upućen je da podnese kaznenu prijavu nadležnom državnom odvjetniku radi navodnog podmićivanja.

Dana 2. ožujka 2000. podnositelj je podnio kaznenu prijavu Općinskom državnom odvjetništvu u Ivancu protiv medicinskog osoblja u KL radi "okrutnog postupanja sa ranjenima, bolesnima i ratnim zarobljenicima te radi nesavjesnog liječenja" navodeći da su mu propisivali pogrešne lijekove te propustili pružiti mu odgovarajuću liječničku njegu radi njegovih raznih bolesti. Također je zahtijevao naknadu štete zbog pretrpljenih fizičkih i psihičkih boli koje su mu prouzrokovane lošim postupanjem u kaznionici.

Dana 8. ožujka 2000. podnositelj je podnio žalbu Županijskom sudu u Varaždinu protiv odluke Općinskog suda u Varaždinu od 28. veljače 2000.

Dana 17. srpnja 2000. podnositelj je pisao Hrvatskom Saboru navodeći, između ostalog, da du ga vlasti KL lišile liječničke njege.

Dana 19. rujna 2000. Vrhovni sud Republike Hrvatske potvrdio je odluku Županijskog suda u Varaždinu od 28. prosinca 1998. prihvativši neslaganje istražnog suca sa podnositeljevim zahtjevom za provođenjem istrage.

Dana 9. listopada 2000. podnositelj je podnio ustavnu tužbu protiv odluke Vrhovnog suda.

Dana 6. prosinca 2000. Ustavni sud Republike Hrvatske odbacio je tužbu podnositelja kao nedopuštenu.

Dana 4. siječnja 2001. Županijski sud u Varaždinu odbio je podnositeljevu žalbu protiv odluke Općinskog suda u Varaždinu od 28. veljače 2000. Podnositelj je potom podnio ustavnu tužbu protiv te odluke. Dana 11. travnja 2001. Ustavni sud odbacio je podnositeljevu tužbu kao nedopuštenu.

(c) Navodi o mučenju

Dana 1. veljače 2000. direktor KL donio je protiv podnositelja disciplinsku mjeru samice u trajanju od dvadeset i jedan dan, radi upotrebe opscenog i uvredljivog riječnika protiv osoblja kaznionice u pismu koje je ovaj uputio 21. siječnja Općinskom sudu u Ivancu.

Dana 2. veljače 2000. podnositelj je podnio optužni prijedlog Općinskom sudu u Ivancu protiv S.K. direktora kaznionice, njegovog zamjenika i troje pripadnika osoblja kaznionice, navodeći da je zamjenik direktora naredio da ga se smjesti u samicu na dvadeset i jedan dan, te da mu je prijetio da će ga ubiti ako nastavi podnositi pritužbe protiv njega. Podnositelj je također naveo da su ga pripadnici osoblja kaznionice mučili, pokušali ga otrovati i onemogućili mu medicinsku zaštitu.

Dana 20. veljače 2000. podnositelj poslao pismo predsjedniku Hrvatske ponavljajući svoje navode protiv osoblja kaznionice.

Dana 21. veljače 2000. podnositelj je podnio žalbu direktoru KL protiv disciplinske mjere koja je određena protiv njega.

Dana 28. veljače 2000. direktor KL odbio je podnositeljevu žalbu.

Dana 1. ožujka 2000. podnositelj je smješten u samicu u trajanju od dvadeset i jednog dana.

Prema Vladi, prije no što je smješten u samicu, podnositelja je pregledao liječnik koji je ustanovio da je zdravstveno stanje podnositelja, osim lakih probavnih problema i manje boli u leđima, dobro.

Prema podnositelju, njegovo stanje nije bilo dobro jer je patio od boli u zglobovima koji su bili slomljeni.

Dana 3. ožujka 2000. Ministar pravosuđa posjetio je podnositelja u samici. Razgovarao je sa podnositeljem oko dvadeset minuta i podnositelj se nije žalio na tretman u samici.

Dana 6. ožujka 2000. podnositelj je podnio Općinskom sudu u Ivancu dodatni podnesak u odnosu na svoj prethodni optužni prijedlog protiv direktora KL i četvero pripadnika osoblja kaznionice. Naveo je, između ostalog, da su ga vlasti kaznionice smjestile u samicu na dvadeset i jedan dan iako je bio ozbiljno bolestan te da su mu onemogućili da koristi krevet tokom dana. Dodatno, ostao je kod svojih navoda da mu je zamjenik direktora prijetio da će ga ubiti ukoliko nastavi sa svojim navodima protiv osoblja kaznionice. Podnesak je poslan Općinskom državnom odvjetništvu u Ivancu.

Podnositelj je još jednom liječnički pregledan 13. travnja 2000., dva tjedna nakon puštanja iz samice, jer se žalio na probleme u disanju kroz nos, iscjedak iz nosa i glavobolju.

Dana 15. ožujka 2000. podnositelj je poslao pismo Odboru Crvanog Križa navodeći da je mučen u KL.

Dana 17. srpnja 2000. podnositelj je pisao Hrvatskom Saboru navodeći da su mu vlasti u KL zaplijenile pisma, mučile ga i lišile ga liječničke njege.

Dana 18. srpnja 2000. Općinsko državno odvjetništvo u Ivancu obavijestilo je podnositelja da nije našlo nikakvu osnovu za pokretanje kaznenog postupka protiv osoblja KL. Ono je također istaknulo da podnositelj nije podnio nikakav dokaz u prilog svojih navoda.

Dana 1. rujna 2000. podnositelj je podnio drugi optužni prijedlog Općinskom sudu u Ivancu protiv direktora kaznionice i četvero drugih pripadnika osoblja kaznionice, ponavljajući svoje prethodne navode.

Dana 26. studenog 2000. podnositelj je poslao pismo Ministarstvu pravosuđa, zahtijevajući da ga se premjesti na drugi odjel jer je fizički napadnut od drugih zatvorenika i čuvara.

PRIGOVORI

1. Podnositelj prigovara prema članku 3 Konvencije navodeći da su mu propisivani pogrešni lijekovi i da mu je davana neprikladna dijeta i općenito da je primao neprikladnu liječničku njegu u mjeri koja predstavlja neljudsko i ponižavajuće postupanje. On također prigovara da je bio zlostavljan tokom 21 dnevnog boravka u samici.

2. On nadalje prigovara prema članku 13. Konvencije da nije imao na raspolaganju učinkovito pravno sredstvo u odnosu na neodgovarajuće liječenje u KL.

PRAVO

Podnositelj prigovara da mu nije pruženo odgovarajuće liječenje i dijeta radi njegovih zdravstvenih problema. Dodatno, navodi da je bio zlostavljan u KL te da su ga navodno prebili čuvari u kaznionici tokom 21 dnevnog boravka u samici. Dodaje da mu navodno nije bilo dopušteno koristiti krevet tokom dana te da je bio smješten u hladnoj ćeliji i ostavljen bez bilo kakve liječničke brige, iako ga je, prema kućnom redu kaznionice, liječnik trebao pregledati svaki dan tokom boravka u samici. Osim toga, zamjenik direktora kaznionice navodno mu je prijetio da će ga ubiti. U odnosu na to on također prigovara zbog nedostatka učinkovitog domaćeg pravnog sredstva protiv neodgovarajućeg liječenja u kaznionici. Mjerodavna odredba članka 3. i 13. Konvencije glasi kako slijedi:

"Nitko se ne smije podvrgnuti mučenju ni nečovječnom ili ponižavajućem postupanju ili kazni."

"Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu."

1. Vlada prvo smatra da je odnositelj propustio iscrpiti domaća pravna sredstva. U tom smislu ona naglašava da je podnositelj samo podnio razne kaznene prijave protiv osoblja KL, ali nije koristio sredstva koja su mu bila na raspolaganju u sklopu zatvorskog sustava. Najprije, on je bio u mogućnosti podnijeti prigovor direktoru KL i Ministarstvu pravosuđa koji bi potom istražili njegove navode i, ukoliko je potrebno, poduzeli prikladne mjere radi zaštite podnositelja.

Drugo, podnositelj je bio u mogućnosti podnijeti građanski zahtjev za naknadu štete glede svojih navoda o neprikladnom liječenju.

Podnositelj iznosi da je iscrpio domaća pravna sredstva jer je podnio brojne osnovane kaznene prijave protiv osoblja KL.

Glede navoda o neprikladnom liječenju, Vlada iznosi da, prema praksi Suda, zlostavljanje mora doseći minimalni stupanj okrutnosti da bi potpadalo pod članak 3. Konvencije. Nadalje, pojam neljudskog postupanja pokriva najmanje takvo postupanje kojim se namjerno nanose teške fizičke ili psihičke boli, dok postupanje prema pojedincu može biti ponižavajuće onda kada ga teško ponižava pred drugima, prisiljava ga na djelovanje protiv svoje volje ili savjesti. Vlada se poziva na odluku Treholt protiv Norveške (vidi, Treholt protiv Norveške, Odluka Komisije br. 14610/89, od 9. srpnja 1991., neobjavljena).

Vlada tvrdi da su podnositeljevi navodi o neprikladnom liječenju neistiniti. Podnositelj je primio svu neophodnu liječničku njegu. Podnositeljevi navodi o neprikladnom stomatološkom liječenju obrađeni su od strene nadležnih tijela koja su obavila razgovore sa uključenim medicinskim osobljem i ispitala podnositeljev zdravstveni karton.

Istraga je pokazala da su navodi podnositelja neosnovani.

Protivno iznošenju podnositelja, stomatolozi mu nisu namjerno uzrokovali fizičke boli. Stomatološko liječenje imalo je za cilj pomoći podnositelju u njegovim problemima.

Vlada tvrdi da liječenje podnositelja ne ukazuje na povredu članka 3. Konvencije u bilo kojem pogledu.

Podnositelj navodi da je počeo patiti od jake zubobolje nakon što je smješten u KL. Inzistira da su mu stomatolozi u kaznionici propisivali pogrešne lijekove čiji je rok upotrebe bio već istekao, i općenito da mu nisu pružali odgovarajuću njegu što je rezultiralo strašnim bolovima i vađenjem četiri zuba. Osim toga, uzimanje starih lijekova prouzrokovalo mu je teške želučane probleme.

Glede podnositeljevih navoda o zlostavljanju tokom 21 dnevnog boravka u samici, Vlada iznosi da je podnositelj smješten u samicu 1. ožujka 2000. i držan u njoj dvedeset i jedan dan. Vlada navodi da je podnositelj podnio optužni prijedlog Općinskom državnom odvjetništvu u Ivancu protiv S.K., direktora kaznionice, njegovog zamjenika i troje pripadnika osoblja kaznionice dana 2. veljače 2000., dakle prije nego je smješten u samicu.

Dodatni podnesak u odnosu na taj prijedlog podnio je 6. ožujka 2000., pišući u trenutku kada se nalazio u samici. Njegovi navodi o mučenju u samici određeni samo utoliko što je napisao da je smješten u samicu iako je bio ozbiljno bolestan, te da nije bio u mogućnosti koristiti krevet tokom dana.

Vlada ustraje da je podnositeljev navod o njegovom lošem zdravlju neistinit, zato što liječnik koji ga je pregledao neposredno prije no što je smješten u samicu, te ponovno nakon dva dana, i još jednom nakon dva tjedna po izlasku iz samice, nije pronašao da podnositelj pati od bilo kakve ozbiljne bolesti.

Vlada priznaje da je podnositelju, za vrijeme boravka u samici, bilo onemogućeno koristiti krevet tokom dana. Međutim on je mogao sjediti, čitati i pisati. Nadalje, bila mu je omogućena svakodnevna vanjska vježba.

Vlada tvrdi da, uzevši u obzir sve okolnosti pod kojima je podnositelj boravio u samici, te činjenice ustanovljene od CPT¹ glede uvjeta boravka u samici u KL, jednako kao i praksu Suda prema kojoj premještanje iz zatvoreničke zajednice iz sigurnosnih, disciplinskih ili zaštitnih razloga ne predstavlja samo po sebi neljudsko postupanje ili kaznu, u ovom predmetu nije došlo do povrede članka 3. Konvencije. U tom pogledu Vlada izjavljuje da podnositelj nije bio u potpunoj izolaciji jer ga je, osim što je imao mogućnost čestih razgovora sa osobljem kaznionice, pregledao liječnik te posjetio ministar pravosuđa. Nadalje, nije bio izložen postupanju koje bi mu prouzročilo bilo kakve fizičke ili psihičke patnje.

Vlada nadalje tvrdi da su podnositeljevi navodi o zlostavljanju bili, u datim okolnostima, temeljito ispitani od domaćih vlasti. Kao prvo, podnositeljevi navodi izraženi su općenito i neutemeljeno. Podnositelj se žalio na tretman u samici jedino u gore spomenutom

¹ Komisija za prevenciju torture (op. prev.)

podnesku od 6. veljače 2000. No osim navoda o mučenju, podnositelj je optužio brojne pripadnike osoblja kaznionice za niz drugih kaznenih djela. Njegovi navodi istraženi su i naposljetku odbačeni kao neosnovani i neutemeljeni.

Podnositelj ustraje da je, iako je bio oziljno bolestan, smješten u samicu gdje je mučen.

Sud ne smatra neophodnim ustanoviti da li je podnositelj ispunio uvjet iscrpljivanja domaćih sredstava, jer je zahtjev u svakom slučaju nedopušten iz slijedećih razloga.

U odnosu na podnositeljeve prigovore o liječničkom tretmanu i mučenju u samici, Sud konstanto ponavlja da navodi o zlostavljanju moraju biti potkrijepljeni prikladnim dokazima. Radi ocjene tih dokaza Sud je usvojio standard dokaza "van svake razumne sumnje", no dodaje da takav dokaz može proizlaziti i iz koegzistencije niza dovoljno jakih, jasnih i suglasnih zaključaka, ili iz sličnih, nepobijenih, činjeničnih presumpcija (vidi Labita protiv Italije, § 121, ECHE 2000-IV).

U ovom predmetu, zlostavljanje radi kojeg podnositelj prigovara, sastoji se, s jedne strane od neprikladne liječničke njege, i druge, navoda da je bio smješten u samicu unatoč lošem zdravstvenom stanju te da mu je bilo onemogućeno koristiti krevet tokom dana te da ga je osoblje kaznionice tuklo tokom boravka u samici.

Sud primjećuje da, kao što tvrdi Vlada, podnositelj nije iznio bilo kakav odlučan dokaz kojim bi potkrijepio svoje navode o zlostavljanju ili iznio detaljni prikaz zlorabotreb koje je osoblje kaznionice počinilo u odnosu na njega, posebice tokom njegovog boravka u samici između 1. i 21. ožujka 2000.

Uistinu, jedini konkretan dokaz glede podnositeljevog zdravlja, zdravstveni karton podnositelja dostavljen od Vlade, pokazuje da je podnositelj liječen od zubobolje i raznih drugih bolesti kao što su glavobolja, zatvor i problemi sa disanjem. U tom pogledu podnositelju su bili propisivani razni lijekovi, pregledan je od relevantnih specijalista i u jednom trenutku smješten u bolnicu radi daljnje dijagnoze i liječenja. Tako, u zdravstvenom kartonu podnositelja, nema ničaga što bi ukazalo da su problemi podnositelja sa njegovim zubima, i zdravljem općenito, bili uzrokovani postupanjem u kaznionici. Niti je u njemu bilo kakav dokaz da je pretrpio ikakve povrede kao posljedicu premlaćivanja tokom boravka u samici.

U tim okolnostima, Sud smatra da materijal koji je pred njim glede podnositeljevih izjava da je bio izložen psihičkom i fizičkom maltretiranju u KL ne predstavlja dovoljan dokaz da bi se potkrijepio takav zaključak.

Glede podnositeljevog navoda da mu je bilo onemogućeno koristiti krevet tokom dana, za vrijeme boravka u samici, Sud ponavlja da zlostavljanje mora doseći minimalni stupanj okrutnosti da bi potpalo pod članak 3. Procjena tog minimuma je relativna: ona zavisi od svih okolnosti predmeta, poput trajanja tretmana, njegovih fizičkih i psihičkih učinaka, i u nekim slučajevima, spola, godina i zdravstvenog stanja žrtve. U odnosu na osobe lišene slobode, služenje fizičkom silom koje nije bilo izričito neophodno radi njegovog ponašanja umanjuje ljudsko dostojanstvo u principu predstavlja povredu prava zajamčenog člankom 3. (vidi Tekin protiv Turske, presuda od 9. lipnja 1998., Izvješća 1998-IV, str. 1517-18, §§ 52 i 53, i Labita protiv Italije, gore citirana presuda, § 120).

Sud primjećuje da je podnositelj držan u samici tokom dvadeset i jednog dana. Prije no što je tamo smješten, ispitao ga je liječnik koji je ustanovio da je podnositelj dobrog zdravlja. Sud primjećuje da je Vlada iznijela da je podnositelj, iako mu nije bilo omogućeno da koristi krevet tokom dana, bio u mogućnosti sjediti u svojoj ćeliji. Podnositelj ne osporava tu tvrdnju. Prema viđenju Suda sama činjenica da je podnositelj bio onemogućen u ležanju na krevetu, za vrijeme boravka u samici od dvadeset i jedan dan nije imalo takve fizičke i/ili psihičke posljedice po podnositelja da bi predstavljalo postupanje protivno članku 3. Konvencije.

Zaključno, dokazi kojima Sud raspolaže ne omogućuju mu da ustanovi van svake razumne sumnje da je podnositelj bio izložen postupanju koje je doseglo dovoljan stupanj okrutnosti da bi potpalo pod primjenu članka 3. Konvencije.

Slijedi da su ovi prigovori očito neosnovani i trebaju biti odbačeni u skladu sa člankom 35., stavci 3. i 4. Konvencije.

2. Glede podnositeljevog prigovora prema članku 13. Konvencije Vlada iznosi da je, prema tada važećem Zakonu o izvršavanju sankcija izrečenih za krivična djela, privredne prijestupe i prekršaje, podnositelj bio u mogućnosti podnijeti žalbu direktoru kaznionice i Ministarstvu pravosuđa, koji bi ispitali njegove navode i ukoliko bi ustanovili da su osnovani, ministarstvo bi poslužbenoj dužnosti podnijelo kaznenu prijavu.

On je također bio u mogućnosti podnijeti kaznenu prijavu nadležnom državnom odvjetništvu, ukoliko je smatrao na navodno neprikladno liječenje predstavlja kazneno djelo. Da je državni odvjetnik ustanovio da je podnositeljev prigovor neosnovan, podnositelj bi mogao preuzeti kazneni progon.

Dodatno, on je bio u mogućnosti podnijeti građansku tužbu za naknadu štete u vezi sa navodno neprikladnim liječenjem, čak i ako to liječenje ne predstavlja kazneno djelo.

U konačnici, podnositelj je također imao mogućnost podnijeti ustavnu tužbu.

Podnositelj tvrdi da nije imao učinkovito sredstvo na raspolaganju jer nadležne vlasti kojima je podnio kaznene prijave nisu poduzele kazneni progon počinitelja.

Sud podsjeća da članak 13. Konvencije jamči pristup na domaćoj razini pravnom sredstvu radi provođenja biti konvencijskih prava i sloboda, u kojem god obliku ona bila osigurana u domaćem pravnom poretku. Učinak članka 13. je stoga osigurati da domaće pravno sredstvo pruži mogućnost da se "dokazivom prigovoru" prema Konvenciji omogući prikladno rješenje, premda je Državama ugovornicama dana određena diskrecija glede načina na koji će udovoljiti svojim konvencijskim obvezama na temelju te odredbe (vidi npr. Boyle i Rice protiv Ujedinjenog Kraljevstva presuda od 27. travnja 1988., Serija A, br. 131, str. 23-24, § 54-55). U ovom predmetu podnositelj prigovara na temelju članka 3. Konvencije zbog nedostatka prikladnog liječenja i zbog uvjeta u samici. Međutim, Sud također primjećuje da ovaj dio zahtjeva ne otkriva povredu članka 3. Konvencije te da je očito neosnovan iz gore navedenih razloga. Sud stoga smatra da podnositelj nema, gleda postupanja u Kaznionici Lepoglava, dokaziv prigovor na temelju članka 3. Konvencije.

Slijedi da je prigovor podnositelja na temelju članka 13. Konvencije očito neosnovan, te treba biti odbačen u skladu sa člankom 35., stavcima 3. i 4. Konvencije.

Iz tih razloga, Sud jednoglasno

proglašava zahtjev nedopuštenim.

Erik FRIBERGH
Tajnik

Christos ROZAKIS
Predsjednik